

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4510 van 4 december 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X.

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 14 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X van Iraanse nationaliteit, is het rijk binnengekomen op 24 oktober 2000 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 26 oktober 2000. Op 22 maart 2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 december 2002 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep bij de Raad van State tegen deze laatste beslissing werd verworpen bij arrest nummer 158.900 van 27 april 2006. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 7 november 2006.
2. Op 23 november 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende een dringend beroep in op 23 november 2006. Hij werd gehoord op 10 januari 2007.

3. Op 23 januari 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 14 februari 2007. Hij werd ten gronde gehoord op 22 mei 2007.
4. Op 30 augustus 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 augustus 2007 aangetekend verzonden.

1. Ten Gronde

- 2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij niet naar Iran kan terugkeren “omwille van de problemen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag en omwille van zijn activiteiten in België” en wijst hij erop dat zijn vader op 1 november 2005 gearresteerd werd en daarna werd beschuldigd van het samenwerken met de MKO en hij tenslotte veroordeeld werd tot 18 jaar gevangenisstraf. Blijkens zijn verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen heeft zijn vader geen enkele kennis van politiek en “willen ze hem onder druk zetten om mij stil te krijgen” (gehoor 10 januari 2007 p. 3) en werd hij eigenlijk enkel veroordeeld omdat ze verzoeker niet kunnen opsporen (p. 3 en 5 gehoor 22 mei 2007).
- 2.2. De verklaringen van de verzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van diens hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (*UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 195-205*). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningcriteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.
- 2.3. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief in zijn tweede asielaanvraag, te weten dat hij niet terug kan omwille van de redenen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast, en dit zonder de eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen - wat overigens niet tot zijn bevoegdheid behoort -, dat verzoekers eerste asielaanvraag werd verworpen omdat zijn aanvraag bedrieglijk was omwille van valse documenten (kopie arrestatiebevel en een bevel tot uitvoering veroordeling) ter ondersteuning van zijn veroordeling en omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoekers beroep bij de Raad van State tegen de eerste beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen zodat de Raad enkel kan vaststellen dat de elementen die hij toen aanhaalde om zijn vervolgingsvrees vanwege de Iraanse autoriteiten te ondersteunen niet in aanmerking kunnen worden genomen.
- 2.4. Als nieuw element met betrekking tot de eerste asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn vader werd aangehouden op 1 november 2005 en dat hij beschuldigd en

veroordeeld werd voor samenwerking met de MKO tot een gevangenisstraf van 18 jaar, omdat ze hem niet konden opsporen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat er ernstige twijfels bestaan over de waarachtigheid van zijn verklaringen, met name het verblijf van zijn vader/ouders in Iran en de veroordeling van zijn vader tot een gevangenisstraf van 18 jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat alles erop wijst dat de erkende vluchtelingen in België, X en X, in werkelijkheid verzoekers ouders zijn. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift met zijn argumentatie dat “zijn ouders altijd in Iran verbleven hebben, en op huidig ogenblik daar nog verblijven”, “dat hij ten bewijze daarvan thans twee foto’s neerlegt waarop zijn echtgenote, zijn zoon, zijn moeder, zijn vader en zijn zus in hun appartement in X te zien zijn (stukken 2 en 3), en hij aan de diensten van het CGVS in tempore non suspecto een kopie van de Iranese identiteitsbewijzen van zijn moeder en vader heeft voorgelegd (stukken 4 en 5), voorzien van foto’s die duidelijk dezelfde personen betreffen als degene die op de thans voorgelegde foto’s voorkomen” en “dat de namen van zijn ouders en grootouders, die hij t.a.v. het CGVS heeft vermeld, niet volledig overeenstemmen met de gegevens van de twee erkende politieke vluchtelingen die volgens het CGVS zijn in België verblijvende ouders zouden zijn”, de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande niet onderuit haalt. Daargelaten de frappante gelijkenissen tussen de namen, en het feit dat deze personen op hetzelfde adres wonen van zijn broer X in België (zie gehoorverslag 10 januari 2007, p. 5) toont verzoeker niet aan dat zijn ouders daadwerkelijk in Iran verblijven en dat zijn vader zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar. De kopieën van de Iraanse identiteitsbewijzen worden niet in aanmerking genomen omdat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en de foto’s ter ondersteuning van zijn argument kunnen bezwaarlijk als bewijs van het verblijf van zijn ouders in Iran worden aangenomen vermits uit niets blijkt waar en wanneer deze foto’s werden genomen, noch blijkt daaruit wie deze personen zijn. Voorts hecht de Raad ook geen geloof aan verzoekers blote bewering dat zijn vader werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar in Iran omdat ze hem niet kunnen opsporen. Niet alleen wordt van deze bewering geen enkel begin van bewijs voorgelegd tevens blijkt uit publieke informatie dat het voorkomt dat familieleden worden opgeroepen voor verhoor door de autoriteiten om zo een voortvluchtige te achterhalen, zgn. sippenhaft.

- 2.5. Ter zitting legt verzoeker opnieuw enkele foto’s neer waarop zijn familie zou te zien zijn en twee videocassettes. De Raad stelt vast dat ook deze foto’s en cassettes geen uitsluitsel bieden over de personen die daarop te zien zijn, noch wordt daarmee een familieband met verzoeker aangetoond.
6. Met betrekking tot zijn in België gevoerde politieke activiteiten, waarbij verzoeker beweert prominent aanwezig te zijn geweest, stelt hij dat deze bekend geworden zijn via verschillende media en dat aldus de Iraanse autoriteiten hem kunnen identificeren als een actievoerder. Voorts argumenteert verzoeker dat het niet onaannemelijk is dat een vluchteling, in het licht van zijn ervaringen met de Europese democratische instellingen, een politieke mening ontwikkelt met betrekking tot zijn land van herkomst, waar hij niet politiek actief is geweest, en in België politiek geëngageerd geraakt tegen het regime van het land van herkomst.
7. Met betrekking tot de asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) rust de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling, maar het onderzoek van de feiten is een gemeenschappelijke taak van de kandidaat-vluchteling en de beslissende instantie. De verzoeker moet geloofwaardig zijn door de waarheid te vertellen en mee te werken, terwijl de beslissende instantie over een goede kennis moet beschikken van het wettelijke en politieke systeem van het land van herkomst en van de activiteiten van de verzoeker in het gastland, die zouden kunnen leiden tot vervolging in geval van terugkeer.

Indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004).

- 2.8. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker uitdrukkelijk dat hij “in Iran geen lid noch sympathisant van een politieke partij is geweest”, dat hij “in België (...) in het jaar 2002 lid (werd) van het NCRI (National Council of Resistance, politieke vleugel van MKO)”, en dat hij voor het NCRI “in het voorjaar van 2007 verantwoordelijke werd voor de lokale afdeling in Berchem”. Volgens het verzoekschrift bestaan verzoekers politieke activiteiten “uit het verzamelen van financiële steun, het organiseren van demonstraties, vergaderingen leiden en verslag uitbrengen bij zijn oversten in Parijs”, “neemt hij ook deel aan betogingen” en was hij op “al deze manifestaties (...) aanwezig als een gewone deelnemer die op voorhand mensen bijeenbracht voor deelname”. Ter ondersteuning van zijn lidmaatschap sinds 2002 en zijn functie als verantwoordelijke voor de lokale afdeling bij het NCRI dient verzoeker een attest in van de “Iran Peyvand Association”, ondertekend door K. X.
- 2.9. De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat aan het attest van de “Iran Peyvand Association”, ondertekend door K. X, ter ondersteuning van verzoekers functie als verantwoordelijke voor de lokale afdeling in Berchem van het NCRI, geen enkel geloof kan worden gehecht en dit op basis van het antwoorddocument van 7 juni 2007, toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de organisatie van de heer K. X, m.n. de “Iran Peyvand Association”, “bestaat uit ex-MKO leden, die afstand hebben genomen van deze organisatie en de wereld proberen te overtuigen van de misdaden die plaatsvinden binnen de Mudjaheddin kampen” en dat de “organisatie van Haggi (...) zich dus volledig tegen de NCRI/PMOI/MKO (heeft) gekeerd”. Uit deze informatie blijkt tevens dat de heer K. X als ondertekenaar van het document werd gecontacteerd en “volkomen verbaasd (was) over dit attest en verzekerde dat zijn organisatie nooit dergelijk attest zou afleveren”. Verzoekers argument dat het attest niet door X werd ondertekend maar door N.H., de ondervoorzitter, en dat de heer X zich op huidig ogenblik bij de Mudjaheddin in Irak bevindt en dat er “mogelijk politieke meningsverschillen tussen de verschillende oppositiegroeperingen voordoen, en dat de heer X eventueel zegt dat hij persoonlijk afstand heeft gedaan van de MKO, en meent dat zijn organisatie dat ook doet, maar dat in werkelijkheid de hoofdstrekking van zijn organisatie positief staat t.a.v. MKO en dat de Heer X waarschijnlijk slechts vanuit een politiek engagement dat een minderheid vormt in zijn organisatie een gekleurd beeld daarover ophangt”, is niet alleen een blote bewering doch is ook niet ernstig. De organisatie waartoe verzoeker beweert te behoren, het NCRI, is immers van een totaal andere orde en een andere ideologie dan “Iran Peyvand Association”. De Raad is dan ook van oordeel dat het gebruik van een vals document ter ondersteuning van zijn politiek engagement en het gebrek aan kennis van het verschil tussen de NCRI en “Iran Peyvand Association”, wijst op het opportunistisch karakter van verzoekers politiek engagement in België.

- 2.10. Zo de Raad niet twijfelt aan verzoekers “politieke activiteiten” in België als gewoon deelnemer aan betogingen/manifestaties gericht tegen de politieke situatie in Iran blijkt uit de informatie, gevoegd bij het administratief dossier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de “Iraanse instanties (...) er van uit (gaan) dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven” er “wel (moet) van worden gegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland zijn nauwlettend in de gaten houden” doch dat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen “een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat (...) voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden”. In casu blijkt dat verzoeker als gewoon lid heeft deelgenomen aan verschillende activiteiten, dat deze deelname overigens een opportunistisch karakter heeft en dat uit niets blijkt dat hij in de bijzondere aandacht zou staan van de Iraanse instanties, dat verzoeker dit in elk geval niet aannemelijk maakt. Zo verzoeker beweert dat hij een verhoogd risico loopt omdat hij prominent aanwezig was bij verschillende demonstraties en een actieve rol speelt bij het organiseren van demonstraties stelt de Raad vast dat verzoeker met een aantal foto’s van demonstraties en een aantal krantenartikels waarbij hij wordt afgebeeld niet aannemelijk maakt dat hij demonstraties organiseerde temeer uit het punt 2.8 blijkt dat hij zijn “prominente” positie wil aantonen aan de hand van een document dat niet in overweging kan worden genomen. Derhalve toont verzoeker niet in het minst aan dat hij een prominente rol vervulde en dat er in zijn hoofde een verhoogd risico op vervolging is bij terugkeer naar zijn land van herkomst.
- 2.11. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker omwille van zijn deelname aan manifestaties en protestacties bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisceerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten.
- 2.12. In een laatste onderdeel van het verzoekschrift vraagt verzoeker voor de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus ingeval hij niet als vluchteling kan worden erkend. Met de verwijzing naar de algemene toestand in Iran toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het beroep wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 december 2007 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.